

have overfor Bagabonderne. Jeg har adskillig Erfaring i denne Retning, men jeg er rigtigt nok af den Mening, at den nævnte Lov kun yder Politiet en faare ringe Hjælp overfor vagabonderende Personer, naar disse, vel at mærke, ikke høre hjemme i Jurisdiktionen, thi faa er det noget Andet; men overfor de egentlige Vagabonder, som vandrer fra Jurisdiktion til Jurisdiktion, yder Loven af 3die Marts 1860 ingensomhelst Støtte. Den høitærede Minister oplæste igaar et Par Linier af denne Lov, og det Samme maa vel være mig tilladt nu. I Lovens § 1 staar der nemlig, at „Den, som streifer arbejdsløs omkring uden at kunne oplyse, at han er i Besiddelse af Midler til sit Underhold, eller at han i det Mindste søger lovligt Erhverv, bliver som Løsgænger at anse med Straf“. Den Tilføining, som Loven har: uden at kunne oplyse „at han i det Mindste søger lovligt Erhverv“, er en stor Hindring for nogeninde at kunne straffe en Person som Løsgænger. „Nogeninde“ er et stærkt Udtryk, men jeg vil derved betegne, at Domstolene i Reglen aldrig kunne komme til at straffe en Person som Løsgænger efter denne Bestemmelse, men kun efter en anden Bestemmelse, nemlig naar han har faaet et Tilhold, som han overtræder. Det er jo klart, at en saadan Person med største Bøhede kan oplyse, at han søger lovligt Erhverv, fordi han i Reglen gaar fra den Ene til den Anden og jo altid kan indlede sin Begjæring med det Spørgsmaal, om man har Arbejde at give ham. Saa søger han jo Arbejde, og denne Bestemmelse har derfor ikke meget at betyde. Men, sagde den høitærede Minister, saa har man dernæst Bestemmelsen i § 2, og den maa Politiet kunne bruge overfor en fremmed Vagabond. Denne § 2 bestemmer nemlig, at „Enhver der ikke vides at have Formue, fast Næringsvei eller anden Stilling o. s. v.“, kan Politiet affordre Rede og Rigtighed for, hvoraf han ernærer sig. Men findes hans Forklaringer ikke tilfredsstillende, hvilke Midler har saa Politiet imod ham? Saa kan det give ham Tilhold om at staffe sig Arbejde; det er hele den Myndighed, som det har, og nu vil jeg nok spørge Enhver, om man tror, at en Vagabond i fjerneste Maade bryder sig om at faae et Tilhold? Politimesteren giver ham et Tilhold, saa gaar han sin Vej, og saa er den Historie forbi. Denne Bestemmelse er brugbar og bruges loverfor Personer, der ere paa deres Hjemstæd, men overfor Vagabonder, som drage fra det ene Sted til det andet, har den i Reglen ingen Betydning, og jeg kan derfor ikke se reittere, end at denne Henvisning til Loven af 3die Marts 1860, som vil blive den eneste Støtte, Politiet faaar, er utilstrækkelig. Den høitærede Minister sagde, at Vædringsforslaget under Nr. 27 ganske vist vilde lette Politimesteren Arbeidet. Dette er ingenlunde Tanken; nei, Tanken er og har været den, at Politiet skal have Lovens Grund at staa

paa og Noget at støtte sig til, for at kunne tage fat paa saadanne Personer, og det er det, som man fuldstændig vil mangle, naar man hæver den nugældende Ret, uden at sætte noget Andet i Stedet. — Blandt andre Betænkeligheder yttrede den høitærede Minister ogsaa den — og den blev ogsaa fremfat af den ærede sidste Taler —, at Forslaget under Nr. 27 maaske vilde kunne faae en altsor udvidet Anvendelse, idet han navnlig anførte som Exempel, at en Maler, som reiste fra Kjøbenhavn til Aalborg, fordi han vidste, at der der var noget Arbejde at faae, kunde komme ind under Bestemmelsen i § 27. Dette er naturligvis ingenlunde Meningen, men det ligger heller ikke i Vædringsforslagets Ord, thi der staar udtrykkelig, at „Enhver Indlending, som udenfor den Jurisdiktion, hvor han hidtil har havt Opholdssted, vil drage omkring for at søge Arbejde o. s. v.“. Naar en Meister eller en Svend reiser til en By, hvor han veed, at der er Arbejde, saa kan man ikke sige, at han vandrer omkring for at søge Arbejde; dersom han derimod f. Ex. tager sig for at reise videre omkring i Jylland for at se, om der maaske skulde være noget Arbejde at faae et eller andet Sted, saa kan man ganske vist sige, at han drager omkring for at søge Arbejde, men saa er det ogsaa i sin Orden, at han kommer ind under Bestemmelsen. Saadanne Exempler ere jo tidt oplysende, og derfor tillader jeg mig at fremsføre et Exempel i en anden Retning netop i Continuation af, hvad jeg yttrede angaaende de Midler, som Politiet vil kunne have i Løsgængerloven lige overfor saadanne Vagabonder, naar vi ikke have andre Bestemmelser imod dem. Jeg vil nævne det Tilfælde, at en Person kommer til Aalborg og legitimerer sig f. Ex. med en Attest fra Inspektøren paa Ladegaarden, for at han er dimitteret derfra og nu reiser om for at søge Arbejde. Han har ikke Mere end et Par Mark i Lommen, men Politiet kan ikke røre en Fjer i hans Hat; han har Lov til at spadserere omkring, fordi man vil mangle Lovbestemmelser med Hensyn til ham. Den Lovbestemmelse, man nu har, er, at man kan sende saadanne Personer hjem. Hæves denne, kunne de kun hjemsendes, naar de gribes i Betleri og deslige, men indtil da gaa de fri; med andre Ord, det vil blive en Slags Sagt mellem Politiet og Vagabonderne, i hvilken rigtigt nok Politiet i Henseende til Styrke og Antal kommer betydelig tilkort; thi det faktiske Forhold vil blive, at saadanne Personer gaa uantastede omkring, indtil de gribes i en Forbrydelse; men det er efter Udvalgets Mening galt. — Den ærede sidste Taler fremsførte flere Udtalelser om Vædringsforslaget under Nr. 27, navnlig om Forholdet mellem 1ste og 2det Stykke, men hans Mening var mig ikke ganske klar; i hvert Fald maa jeg modsigte ham i den Betragtning, han opstillede i den Henseende. Han sagde, at man ikke vilde kunne ramme Vaga-